

Sygn. akt I ACa 1393/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Anna Miastkowska

Sędziowie: Anna Cesarz

Joanna Walentkiewicz – Witkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Nowak

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko J. G. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 19 września 2018 r. sygn. akt I C 399/18

oddala apelację.

Sygn. akt I ACa 1393/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 września 2018 roku wydanym w sprawie z powództwa M. K. przeciwko J. G. (2) Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo o zasądzenie kwoty 12 000 000 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne.

Nieruchomość stanowiąca zabudowaną działkę gruntu położoną w J. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) stanowiła własność M. K.. W stosunku do w/w nieruchomości było prowadzone postępowanie egzekucyjne.

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2014 r. wydanym w sprawie II 1 Co 1215/13, opatrzonym klauzulą wykonalności w dniu 2 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi przysądził na rzecz pozwanego J. G. (1) prawo własności przedmiotowej nieruchomości za cenę 180.000 zł. W pkt. 2 postanowienia Sąd stwierdził obowiązek wydania w/w nieruchomości na rzecz nabywcy przez wszystkie osoby, w posiadaniu których nieruchomość ta się znajduje.

W dniu 11 marca 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wezwał dłużniczkę M. K. do dobrowolnego opróżnienia w/w nieruchomości i przeprowadzenia się do wskazanej przez Gminę A. nieruchomości, stanowiącej współwłasność M. K., położonej w J. przy ul. (...). Komornik poinformował, że w razie

niewykonania polecenia, w dniu 22 kwietnia 2015 r. o godz. 10:30 zostanie przeprowadzona czynność opróżnienia nieruchomości.

W dniu 22 kwietnia 2015 r. Komornik dokonał czynności wprowadzenia J. G. (1) w posiadanie w/w nieruchomości. Przy czynności na miejscu obecni byli: wierzyciel J. G. (2) i funkcjonariusze Policji z posterunku w A.. Po wejściu na teren posesji przybyła M. K.. Komornik wezwał dłużniczkę do wydania nieruchomości, czego dłużniczka odmówiła, oddalając się w nieznanym kierunku. Drzwi do budynku mieszkalnego znajdującego się na terenie nieruchomości otworzono przy pomocy ślusarza. Komornik sporządził spis rzeczy znajdujących się w budynku. Nie ujawniono pieniędzy, papierów wartościowych ani biżuterii. Ruchomości oddano pod dozór wierzycielowi, który je zabezpieczył poprzez użycie zamków i klódek.

Jak zaznaczył Sąd i instancji, pozwany nie dopuścił się włamania do domu powódki położonego w J. przy ul. (...), a został do niego wprowadzony przez komornika, na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu. Przedmiotowa nieruchomość została nabyta przez pozwanego w drodze licytacji przeprowadzonej w ramach egzekucji z nieruchomości na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Pozwany uzyskał postanowienie o przysądzeniu prawa własności. Postanowienie tego rodzaju ma charakter konstytutywny, a jego podstawowym skutkiem jest przeniesienie własności nieruchomości na nabywcę licytacyjnego. Nabywca staje się właścicielem nieruchomości z dniem uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności, a dotychczasowy właściciel traci prawo własności. Prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności stanowi również tytuł wykonawczy do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości i opróżnienia znajdujących się na tej nieruchomości pomieszczeń (art. 999 par. 1 KPC).

Zdaniem Sądu I instancji, powódka nie udowodniła, że wprowadzenie pozwanego w posiadanie nieruchomości nastąpiło niezgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami postępowania egzekucyjnego. Z czynności tej sporządzono protokół zawierający spis rzeczy, które znajdowały się na nieruchomości. Mienie nieodebrane przez powódkę zostało oddane pod dozór wierzycielowi. Podnoszone przez powódkę kwestie dotyczące środków pieniężnych i kosztowności rzekomo ukrytych na terenie nieruchomości są gołosłowne i nie zostały poparte żadnymi dowodami.

Powództwo podlegało więc oddaleniu, zarówno z uwagi na brak przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, jak i ze względu na nieudowodnienie roszczenia co do wysokości. W ocenie Sądu, nieskuteczne było zgłoszenie przez powódkę roszczenia o „usunięcie pozwanego z nieruchomości”. Roszczenie to zostało zgłoszone już po zamknięciu rozprawy, a więc nie podlegało rozpoznaniu w niniejszej sprawie.

Apelację złożyła strona powodowa zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Powódka zarzuciła, że wydając powyższy wyrok Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionego materiału dowodowego, nie przesłuchał świadków włamania, komorników. W treści uzasadnienia apelująca powołała się na art. 47, 64 pkt 1,2,3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz 441 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej była całkowicie niezasadniona.

Należało zauważyć, że powódka oparła swoją apelację jedynie na podstawie naruszenia przepisów Konstytucji RP formułując jedyny zarzut naruszenia art. 441 k.p.c., który nie ma związku ze sprawą.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji miały oparcie w zebranych materiale dowodowym i odpowiadały logice oraz zasadom doświadczenia życiowego, co pozwalało na ich całkowitą recepcję dla potrzeb orzekania w sprawie odwoławczej. Jako trafne należało również ocenić rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, toteż Sąd Apelacyjny w całości je zaaprobował.

Apelacja powódki sprowadzała się w istocie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego. Nie znajdując potrzeby powielania tychże ustaleń, podkreślić wypadało, że z materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, iż pozwany stał się właścicielem zakupionej nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzonej w ramach właściwie przeprowadzonej egzekucji sądowej. Pozwany nie włamał się do nieruchomości bowiem został do niej wprowadzony przez komornika na podstawie prawomocnego postanowienia o przysądzeniu własności. Z dniem uprawomocnienia się tego postanowienia stał się właścicielem nieruchomości.

W postępowaniu przed Sądem I instancji powódka domagała się nadto zasądzenia kwoty 12 000 000 zł tytułem odszkodowania za mienie pozostawione w nieruchomości, do której, jak twierdziła, dokonał włamania pozwany wraz z komornikiem. Powódka nie udowodniła, aby w zabudowaniach znajdowały się jakiegokolwiek rzeczy wartościowe, w tym środki pieniężne czy biżuteria, których wydania miał odmawiać pozwany bądź dokonać ich zniszczenia. Jej wyjaśnienia w tym zakresie były, w ocenie Sądów obu instancji, całkowicie gołosłowne. Wymagało przy tym podkreślenia, że to na powódce, zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., spoczywał obowiązek wykazania, że na terenie nieruchomości znajdowały się kosztowności lub inne rzeczy o określonej wartości. Powódka nie sprostowała temu obowiązkowi i nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich wyjaśnień. W konsekwencji prowadziło to do oddalenia powództwa.

Apelacja nie zawierała argumentów mogących podważyć powyższe zapatrywanie.

W tej sytuacji, jako niezasadna, apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.